

POSTANOWIENIE

Dnia 26 czerwca 2012 r.

Sąd Najwyższy w składzie :

SSN Józef Iwulski (przewodniczący)

SSN Małgorzata Gersdorf

SSN Zbigniew Korzeniowski (sprawozdawca)

w sprawie z wniosku D. Z.

przeciwko Zakładowi Ubezpieczeń Społecznych

o wysokość emerytury,

po rozpoznaniu na posiedzeniu niejawnym w Izbie Pracy, Ubezpieczeń

Społecznych i Spraw Publicznych w dniu 26 czerwca 2012 r.,

zażalenia wnioskodawczyni na postanowienie Sądu Najwyższego

z dnia 15 marca 2012 r., sygn. akt II BU 9/11,

odrzuca zażalenie.

UZASADNIENIE

Sąd Najwyższy postanowieniem z 15 marca 2012 r. (II BU 9/11) odrzucił skargę D. Z. o stwierdzenie niezgodności z prawem:

- 1) wyroku Sądu Apelacyjnego z 9 kwietnia 2009 r.;
- 2) postanowienia Sądu Apelacyjnego z 3 lipca 2009 r., odrzucającego jej skargę kasacyjną od wyroku z punktu 1;
- 3) postanowienia Sądu Najwyższego z 27 października 2009 r. (II UZ 34/09), oddalającego jej zażalenie na postanowienie z punktu 2.

W uzasadnieniu wskazał, że zgodnie z art. 424^{1a} § 1 *in fine* k.p.c. skarga o stwierdzenie niezgodności z prawem prawomocnego orzeczenia nie przysługuje od

orzeczeń Sądu Najwyższego, co odniesiono do postanowienia z punktu 3. Ponadto od 25 września 2010 r. skarga o stwierdzenie niezgodności z prawem prawomocnego orzeczenie, zgodnie z art. 424¹ § 1 k.p.c., nie może być skierowana przeciwko postanowieniom sądu, zatem była niedopuszczalna również od postanowienia z punktu 2. Natomiast w odniesieniu do wyroku z punktu 1 skarga podlegała odrzuceniu na podstawie art. 424⁸ § 1 k.p.c.

W zażaleniu D. Z. wniosła o uchylenie postanowienia Sądu Najwyższego z 15 marca 2012 r. (II BU 9/11) i rozpatrzenie jej skargi. W uzasadnieniu kwestionowała ocenę prawną, która zdecydowała o odrzuceniu skargi.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje:

Zażalenie nie jest dopuszczalne i dlatego zostało odrzucone.

Choć objęte zażaleniem postanowienie Sądu Najwyższego z 15 marca 2012 r. (II BU 9/11) zostało wydane w trybie szczególnych przepisów o skardze o stwierdzenie niezgodności z prawem prawomocnego orzeczenia, w tym przypadku po stwierdzeniu jej niedopuszczalności, to nawet ten tryb nie uchyla kardynalnej zasady o niedopuszczalności zaskarżania orzeczeń Sądu Najwyższego. Szczególna regulacja dotycząca tej skargi potwierdza jedynie tę zasadę, gdyż również i ta skarga nie przysługuje od orzeczeń Sądu Najwyższego (art. 424^{1a} § 1 k.p.c.).

Procedura cywilna ściśle określa przypadki zażalenia do Sądu Najwyższego, jednak nie jest dopuszczalne zażalenie na orzeczenie Sądu Najwyższego (art. 394¹ k.p.c.), również skarga kasacyjna (art. 398¹ k.p.c.).

Innymi słowy zaskarżalność orzeczeń Sądu Najwyższego stanowiłaby wyjątek, który musiałby być wyraźnie uregulowany.

Wyłączenie zaskarżenia orzeczeń Sądu Najwyższego wynika z ustrojowego usytuowania tego Sądu (art. 175 i art. 183 Konstytucji RP), który nie jest sądem powszechnym, a więc ani sądem pierwszej, ani sądem drugiej instancji. Przeciwny wniosek nie wynika z art. 176 ust. 1 Konstytucji RP, gdyż zasada dwuinstancyjności postępowania dotyczy jedynie spraw przekazanych na mocy ustaw do właściwości sądów powszechnych.

Zakres zadań (funkcji) Sądu Najwyższego jest ściśle określony w ustawie z 23 listopada 2002 r. o Sądzie Najwyższym – art. 1 (Dz.U. Nr 240, poz. 2052 ze zm.). Przepisy tej ustawy, w szczególności dotyczące postępowania przed Sądem Najwyższym (art. 57 i następne), również nie pozwalają przyjąć, iżby orzeczenie Sądu Najwyższego podlegało zaskarżeniu.

Z tych motywów orzeczono jak w sentencji.